

Ett kejsarligt budskap

Kejsaren – så heter det – har sänt dig, den enskilde, den uslaste undersåten, den för kejsarliga solen till yttersta eländigt flyktade skuggan, just dig har kejsaren från sitt dödsläger sänt ett budskap. Budbäraren lät han knäböja vid sängen och viskade budskapet i hans öra; så angeläget var det honom att han lät det återupprepas i örat på sig. Genom en böjning på huvudet bekräftade han riktigheten av det sagda. Och inför dem som kommit att åse hans död – alla hindrande väggar brytas ned och på de högt stigande fria trapporna står rikets store i krets – inför alla dessa avfärdade han budbäraren. Budbäraren begav sig genast på väg, en kraftig, en outtröttlig man; än med den ena, än med den andra armen banar han sig väg genom mängden; möter han motstånd, så pekar han på bröstet, där solens tecken är; han kommer också lätt framåt som ingen annan. Men mängden är stor; boplatserna tar ingen ända. Öppnade sig fria fält, hur skulle han då icke flyga; snart hörde du väl då de härliga slagen av hans knytnävar mot din dörr. Men i stället, hur fåfängt tröttnar han icke ut sig; alltjämt tränger han sig fram genom det innersta palatsets gemak; aldrig skall han övervinna dem, och skulle det lyckas honom, ingenting vore därmed vunnet; nedför trapporna måste han kämpa sig fram; och lyckades honom detta, ingenting vore ändå vunnet; gårdarna skulle återstå att genomkorsa, och efter gårdarna det andra omslutande palatset; och åter trappor och gårdar, och åter ett palats, och så årtusenden igenom; och störtade han äntligen ut genom den yttersta porten – men aldrig, aldrig kommer det att ske – så låge först residensstaden framför honom, världens mitt, som en höjd, bildad av sitt eget bottengrus. Ingen tränger sig här igenom och minst av allt med ett budskap från en död. – Men du sitter vid ditt fönster och drömmer det, när aftonen kommer.

M.A.